

ראש-השנה - תשמ"ט

דרורה,
ימי אלול האחרונים
ואת אינך.
שיח הלילך בגנך מתחיל לפרוח
ואת אינך.
החצבים זוקפים פרחיהם
ואת אינך.
ועוד מעט שנה חדשה בשער
ואת אינך איתנו.
ושוב לא יהיה הכל אותו הדבר.

שוב לא נזכה בחיוך מעודד
שוב לא נראה אותך על אופנייך
גומעת מדרכה וביד השניה
זר פרחים ועוגה - למישהוא - שמחה
ואת איתו בשמחתו. תמיד.
ראש תלתלים זהובים
עיניים כחולות
וחיוך מרגיע, חיוך מעודד
ואת אינך איתנו.

תמה מנת יסוריך
נאנו נחסר אותך
בכל פינה
תמיד מעודדת, תמיד מחייכת
בכל חג מברכת
כמלה טובה ונבונה.
את בכל פינה.

נחסר אותך.
אחסר אותך עד בלי די.

אירית גל

זה סיפור יופיה של ציפור אשר
משק כנפיה נושק שמי תכלת של קבוץ.
ציפורים, אין להן דבר עם שירים
או מילים בשפת אדם.
הן מזמרות ומרקדות ועפות ודואות
ונוסקות וצוללות וכך הן מרגנות.
כל ציפור וזימרתה,
ציפור ודרורה.

מדלגת הציפור בין גינות ובשבילי בית הספר
וכולה יופי של חופש, מצוירת על חוטמיות
זיפניות את חיצי הכיוון ההולכים
אל פריחה,
תמיד פריחה.
ציפור שיר.

אני שומע את הפיקוסים החלודים מאושים
את כמיהתם לחיוניותך.
על הדקלים הואשינגטוניים נשרטים זה בזה
כמשחק אהבה.
שומע אותך מורה את החופש - לדעת, לרצות,
לפעול. בתוך הצניעות השקטה, בין
פואורות הנפש הטובה.
בצליל זך, בלי זיופים, ציפור אחת של נצח.
סיפור אהבה.

שושו

